

НЕ ПИТАЙ

Не питай защо потъмняха
Лжчитѣ на свѣтла любовъ,
Защо сме по-бледни и плахи
Отъ нощемъ подгонений ловъ,

Защо ни луната поглежда
Съ печаль, като болни деца,
И буди невѣрни надежди
Въ залюбени смъртно сѣрца,

А тихо запѣй за болезки,
Що дебнатъ следъ всѣка мечта,
Запѣй ми за розитѣ тежки,
Що сѣе въ душата смъртъта.